

Dues mirades

Lliçons

JOSEP MARIA **Fonalleras**

Lluís Muntada, un dels professors de la Universitat de Girona que assistien a les Lliçons de la Càtedra de Patrimoni Literari, recalca que el gran encert de la idea era convidar-hi ciutadans sense reconeixement acadèmic. És a dir, que no fossin grans figures de l'erudició o catedràtics amb renom internacional, sinó personatges que, amb una labor constant i tenaç, han treballat sense des cans per a la cultura, moltes vegades sense cap altre premi que no fos aquell conreu venturós de la inutilitat, allà on es fonamenta l'humanisme. Per aquestes Lliçons hi han passat una professora d'Institut, cordial, bonhomiosa i amant del món clàssic; un periodista que va lluitar contra la censura i que ha fet de la seva professió quasi una

religió al servei de les causes justes i de la permanència de l'esperit; i un poeta que ha traspassat les fronteres del ritme i de la paraula per engrandir les seves possessions en la geografia de l'art.

La universitat ha de ser exemple i reclam per a la investigació d'alt nivell i per a la sòlida docència, però també ha de poder hostatjar l'experiència d'aquells que han estat actius soldats de la cultura. Els «pocs i feliços, colla de germans» que reclamava en la seva arenga **Enric V**. Com ara el llibreter **Guillem Terribas**, l'últim convidat, que va fer saber als joves estudiants el coratge de les missions impossibles i l'alt benefici que se'n treu, de la lluita per la civilitat. ≡

La llista

EMMA **Riverola**

Estàs a punt d'emprendre un viatge. Amb la maleta mostrant les tripes sobre el llit, vas seleccionant tot allò que t'acompanyarà. Peces de roba per disfrutar d'uns dies de vacances o més formals per a un desplaçament de feina. Si el viatge és molt més que un trajecte d'anada i tornada, la selecció es complica. ¿Què escollir, què emportar-se de la teva vida si el retorn no està previst? ¿De què desprendre's quan cada objecte està associat de forma indeleble a un record, a un retall de la teva memòria? Revises el límit de pes. Massa poc per contenir tot el que voldries emportar-te. Fas i refàs la llista. Això sobra, això falta. La maleta segueix allà. Desafiant-te. Amb fam de ser saciada. Mentrestant, tu segueixes barallant-te amb

aquesta selecció d'imprescindibles.

El petit **Alí Abou** també va emprendre un viatge des de Costa d'Ivori a Espanya. Anava a reunir-se per fi amb els seus pares, a tractar-se de les malalties que el debilitaven dia a dia. No va haver de fer cap llista, perquè ell mateix era tot l'equipatge. Però el viatge va sortir malament, l'escàner de l'aeroport va detectar la seva silueta i ara el pare és a la presó, i el nen, en un centre de menors. No hi ha paraules per a la bogeria de tanta desesperació. Allà, en aquella maleta, arribava finalment la ratllada impossible d'una llista, l'esborrall d'una vida que mai havia d'haver-se produït. No hi ha lloc per a l'esperança mentre hi hagi pares obligats a esborrar els seus fills del seu futur. ≡